

юларю и тегляхъ го на долу; и моляхъ ся на султану да мя пощади. А онъ сѣдеше на коня своего; викна на Милоша сась голямъ гнѣвъ и рече:

— Прииди и вдигни того пезвенка бре!

И Милошъ начена да му са моли зарадь мене. Ала като го удари сась пушечкий тепеджикъ по лицето, разкъса му чолеста¹⁾. Тогива султано са обърна камто вербата лице свое и вдигна пушката на челоуѣка своего и викна му:

— Защо не теглишь въжето бре? Сега тя свалямъ отъ вербата!

Онъ теглеше нагорѣ, ала и азъ тегляхъ надолу, почто руцѣ мои не биша сверзани. И като вдигна султану очи свои нагорѣ, Милошъ, другарь мой, побѣгна, и не имаше, кой да мя вдигне. Тогива султану рече на челоуѣка своего:

— Слези долу да поидемъ на село и тамо да го убѣсимъ, да го видять вси челоуѣци!

И подадоха ми въ руцѣ мои коня моего да го вода за юздата. И ония²⁾ ме повлече сась въжето на шията ми... А султану идеше слѣдъ мене и псуваше мя и думаше ми: „Когі азъ тебѣ не убия, ами кого да убия? Да вѣнчеишь ти моята жена сась гявурина!...“

И азъ молчахъ, почто бѣхъ отчаялъ себѣ отъ живение. Ала като мя водеше презъ полето, беше трѣва и бурянь до коленѣ и не можахъ да ходя. Колико крати падахъ, а онъ теглеше въжето, въ малѣ хочеше³⁾ да мя придави⁴⁾. И султану, като идеше слѣдъ мене и псуваше мя, чактиса пищоль у задя ми, али или мя не сполучи, или на мене не фарли⁵⁾, почто беше пианъ.

И като излазохме на путь, рече на челоуѣка свои: „Стой!“ И ний станахме⁶⁾. Тогива запрегна пушка своя насрѣщо мене близу и рече ми:

— Гявуръ, скоро сеги прииди на вѣру нашу, почто ето той часъ хочешъ да пойдешъ отъ той свѣтъ!

И азъ, какво да сторя — отъ смертний страхъ изсохнаха ми устата и не можахъ да продумама; токмо толкова му рекохъ:

— А ефенди, хичъ вѣра сась пушка бива ли? Ама хочешъ да убиешъ едногo попа — отъ свѣто похвала ли хочешъ да приемнешъ?

¹⁾ Челюстьта. ²⁾ Човѣкътъ. ³⁾ Безъ малко щѣше. ⁴⁾ Одуши.
⁵⁾ Хвърли. ⁶⁾ Спрѣхме.